

Μέχρι την ψήφιση του Συντάγματος του 1844, δεν υπήρχαν εκλογικές διαδικασίες και συνεπώς οι Έλληνες πολίτες δεν μπορούσαν να ισχυριστούν ότι συμμετείχαν στη διακυβέρνηση της χώρας εκλέγοντας τους άρχοντές τους. Η διακυβέρνηση ασκούνταν δηλαδή χωρίς την έκφραση της βουλήσεώς τους. Η ψήφιση του Συντάγματος έδωσε τυπικά τη δυνατότητα στους πολίτες να συμμετέχουν σε εκλογές και συνεπώς στη διακυβέρνηση της χώρας μέσω των αντιπροσώπων που εξέλεγαν. Βέβαια ο λαός δεν μπορούσε να επηρεάσει ουσιαστικά τη διακυβέρνηση της χώρας, αφού αφενός το Σύνταγμα δεν περιόρισε αποφασιστικά τις βασιλικές εξουσίες και αφετέρου οι συνθήκες διεξαγωγής των εκλογών (φόβος, τρομοκρατία), σε συνδυασμό με την εξάρτηση των ψηφοφόρων λόγω των πελατειακών σχέσεων, δεν επέτρεπαν τη γνήσια έκφραση του φρονήματός του.

Η ηγετική ελληνική τάξη, που ήταν φορέας της εξουσίας στην διάρκεια της επανάστασης και στην Τουρκοκρατία, στο βαθμό που επέτρεπαν οι ειδικές συνθήκες της κοινοτικής αυτοδιοίκησης, αποκλείστηκε ουσιαστικά από την εξουσία κατά την περίοδο της απόλυτης μοναρχίας. Η πρόσβαση στην εξουσία κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής, της Συνταγματικότητας, αφορούσε ελάχιστους, δηλαδή τα ηγετικά στελέχη των τριών ξενικών κομμάτων. Η ψήφιση του Συντάγματος και η έναρξη του κοινοβουλευτικού βίου συντέλεσε στην επάνοδό της αν λάβουμε υπόψη μας ότι μέσω των εκλογικών διαδικασιών, σημαντικός αριθμός ατόμων από την ανώτερη ή και τη μεσαία τάξη αναδείχτηκαν στα ηγετικά αξιώματα. Αυτό οφειλόταν στο ότι οι υποψήφιοι των κομμάτων ανήκαν στην ανώτερη τάξη, αυτοί είχαν το προσόν της περιουσίας και τη δυνατότητα του εκλέγειν και του εκλέγεσθαι και συνεπώς αυτοί εκλέγονταν βουλευτές αλλά και στελέχωναν τις σχηματιζόμενες κυβερνήσεις.

Όπως προκύπτει από τα παραθέματα, η ψήφιση του Συντάγματος και η έναρξη του κοινοβουλευτικού βίου δεν συμβάδισε με τη βελτίωση της ζωής του λαού και ειδικότερα των αγροτών που ήταν και η πολυπληθέστερη τάξη. Στη λαϊκή δυσарέσκεια για την οικονομική κατάσταση προστέθηκε και αυτή από τη δυσλειτουργία του πολιτικού συστήματος επειδή ο Όθων δεν τηρούσε το Σύνταγμα, φερόταν αυταρχικά, διασπαθούσε το δημόσιο χρήμα για τον βαυαρικό στρατό, εμπόδιζε τη διαμόρφωση ενός ομαλού πολιτικού βίου. Ιδιαίτερα αντιπολιτευόταν η

«νέα γενιά» μέσα από τους αντιπολιτευτικούς ομίλους ζητούσε ελεύθερες εκλογές, μεταρρυθμίσεις, φοροελαφρύνσεις, έργα, οικονομικά μέτρα περιορισμού των δαπανών. Τα αιτήματα αυτά που εξέφραζε ο Κουμουνδούρος, οδήγησαν στην εκθρόνιση του Όθωνος μέσω της Επανάστασης του 1863.